

РЕШЕНИЕ

№ 23495

гр. София, 11.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в публично заседание на 28.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3937** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Х. А. А. М., гражданка на Сирийска Арабска Република, родена в [населено място], на 01.01.2004г., чрез адв. Д., срещу Отказ за издаване на виза вид "D", на М. Г. - консулско длъжностно лице – Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., Й., постановен по заявление от 27.07.2025г.
Жалбоподателката твърди, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен. Излагат се доводи, че оспореният отказ за виза е издаден в нарушение на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), доколкото отказът да се издаде виза за събиране на семейството, в отсъствие на конкретни основания и при наличие на доказано семейно отношение, представлява държавна намеса в личния и семеен живот на жалбоподателката и нейния съпруг, който е законно пребиваваща на територията на Република България. Твърди, че съпругът ѝ е декларирал, че поема разходите ѝ за издръжка, медицински разходи и разходи за прехрана. Съпругът ѝ е български гражданин, осъществява стопанска дейност, за което се представят доказателства. Същият е осигурил жилище под наем, представен е договор за наем. Посочва, че цитираните правни основания в оспорения отказ не кореспондират с фактическите твърдения на органа, което води до вътрешна противоречивост на акта и е основание за неговата отмяна. Посочват се нарушения от процедурно естество.
Позова се на практика на ЕСПЧ. Счита, че в оспорения отказ за виза не се съдържа конкретни факти и доказателства, които да обосновават причина за отказ, което представлява нарушение на чл. 35 и чл. 59 АПК. Излага доводи, че липсата на фактически основания води до невъзможност

да се установи дали е налице причинно следствена връзка между наличните данни и извода на административния орган, че следва да бъде отказана виза. Твърди, че има нарушение на правото на ЕС - чл. 3, § 2 от Директива 2004/38/ЕО, както и нарушение на правото на събиране на семейство по смисъла на ЗУБ. Иска се отмяна на отказа и изпращане на преписката на компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. Д., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноски.

Ответникът - консулско длъжностно лице (КДЛ) – Консул в Посолството на Република България в А., Й., не се явява.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от Х. А. А. М. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с цел събиране на семейството. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на С.; удостоверение за брак, лична карта, извлечение от сметка; застрахователна полица за медицински разходи, договор за наем, декларация от съпруга на апликантката.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено, че не са представени доказателства за достатъчно средства за издръжка за срока на престоя, за завръщането в държавата на произход или пребиваване, или за транзитно преминаване в трета държава, в която кандидатът е сигурен, че ще бъде допуснат, както и че не се доказва достоверно условията на заявеното пребиваване - надеждни доказателства, че апликантката и съпругът ѝ разполагат със стабилни, предвидими и достатъчни финансови средства за покриване на разходите за издръжка за срока за пребиваване, без да прибегва до системата за социално подпомагане.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 1 от 26.01.2025 г. на посланика на Република България в А., с която М. Г., Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в А., Кралство Й., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

По делото е прието писмено становище началника на отдел „Миграция“ – СДВР/л.57/, от което е видно, че е предоставена банкова референция, като същата банкова сметка е предоставена и като доказателство за издръжка на бащата на И. А. [съпруг на жалбоподателката], без да е посочено дали има движение по банковата сметка - редовни постъпления. Това е показателно, че апликантката няма средства за издръжка по време на престоя си в РБ.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1

от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. Г., втори секретар, консул към Генералното консулство на Република България в А., Й., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 1/26.01.2025г. на посланика на РБ в А.,Й..

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателката. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане /т. 9/, не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит /т. 17/. Съдът не споделя възраженията на процесуалния представител на жалбоподателката относно несъответствие на посочените правни норми с фактическата обосновка на отказа.

Въпреки това Съдът констатира, че оспореният отказ е материално незаконосъобразен.

В обжалвания акт липсват конкретни мотиви, като е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. от Закона за чужденците в Република България. Не е конкретизирано по какъв начин апликантът не доказва достоверно целта на престоя си, нито защо е прието, че не разполага с достатъчно средства за престоя си. В самите подготвителни документи по издаване на акта е посочено, че целта на апликанта е да се събере със семейството си на територията на Република България и е депозирано становище на началника на отдел „Миграция“ СДВР и са представени доказателства за наличие на средства по банкова сметка на съпруга.

В хода на съдебното производство, чрез ангажирането на допълнителни доказателства се установява безспорно, че са налице всички законови предпоставки за издаване на искането разрешение за престой- справка за регистрирано дружество, в което И. А. е управител и съдружник, договор за наем и декларация за предоставяне на адресна регистрация в РБ, удостоверение за сключен брак, декларация от съпруга И. А. относно пребиваването му в РБ и източника на средства, доказателства за редовни приходи по сметката на съпругът, както и направени разходи, видно от движение на средствата по банковата му сметка. Следователно, в

съдебното производство са представени доказателства, оборващи констатациите на административният орган в оспорения акт. Съвкупната преценка на така установените обстоятелства навежда съда на категоричен и несъмнен извод за липсата на правните основания по чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 17 от ЗЧРБ, на база на които е издаден оспорения отказ.

От представените в хода на съдебното производство допълнителни доказателства, както и от ангажираните гласни доказателствени средства, става ясно, че съпругът на жалбоподателката разполага с достатъчно и постоянни доходи, за да осигури престоя на съпругата си в РБ.

С оглед доказателства по делото настоящият състав приема, че административният орган не е обосновал извода си за наличие на обстоятелства по чл. 10, ал. 1, т. 9 по т. 17 от ЗЧРБ посочени в обжалваният административен акт .

Съгласно чл. 35 АПК, индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. В случая ЗКС се е позовал на становище на началника на отдел „Миграция“ СДВР, в което е изказано предположение, без да са събрани категорични доказателства, че липсват основанията за предоставяне на виза.

С оглед установените факти и наведените доводи в жалбата, следва да се отбележи, че отказът е издаден и в нарушение на установеното в чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) право на личен и семеен живот. Според установения принцип на международното право, държавите имат правото, без да нарушават ангажиментите, произтичащи за тях от договорите, да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, но вмешателството в правото по отношение на семейния им живот следва да отговаря на изискванията на ЕКПЧ. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В разпоредбата на чл. 8, параграф втори са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. С оглед събраните доказателства, възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, е основателно. В случая е налице намеса на държавните власти в упражняването на правото на личен живот на жалбоподателят, съгласно чл. 8, т. 2 от ЕКЗПЧ, както и свободно предвижване. С процесният отказ се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По изложените съображения настоящият състав намира оспорения акт за незаконосъобразен и необоснован с оглед изложените по горе мотиви.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, 62 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. А. А. М., гражданка на Сирийска Арабска Република, родена в [населено място], на 01.01.2004г. Отказ за издаване на виза вид "D", на М. Г. - консулско длъжностно лице – Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., Й., постановен по заявление от 27.07.2025г.

ВРЪЩА преписката на същия административен орган за ново поизнасяне в 14-дневен срок по заявление на Х. А. А. М. от 27.07.2025г. за издаване на виза "D" с оглед дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на закона.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: